

Dosar nr.17442/3/2016*

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
DECIZIA CIVILĂ NR. 821
ȘEDINȚA DIN DATA DE 17.10.2019
CURTEA COMPUSĂ DIN:
PREȘEDINTE: DUMITRACHE VERONICA
JUDECĂTOR: DOLACHE DAMIAN
JUDECĂTOR: VLADU-CREVEON MĂDĂLINA ELENA
GREFIER: BADEA CRISTINA

Pe rol se află soluționarea recursului formulat de recurentul-pârât **CONSILIUL GENERAL AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI**, împotriva sentinței civile nr.1258 din data de 25.02.2019, pronunțată de Tribunalul București-Secția a II-a Contencios administrativ și fiscal în dosarul nr. 17442/3/2016*, în contradictoriu cu **intimații-reclamanți** [REDACTAT]

La apelul nominal făcut în ședință publică, în ordinea listei, au răspuns recurentul-pârât reprezentat de avocat Carmen Tătăruș, care depune împuternicire avocațială de reprezentare la dosar și intimații-reclamanți [REDACTAT], personal, care se legitimează cu C.I. seria [REDACTAT] eliberată de [REDACTAT] la data de [REDACTAT] și valabilă până la data de [REDACTAT] și [REDACTAT], personal, care se legitimează cu C.I. seria [REDACTAT] eliberată de [REDACTAT] la data de [REDACTAT] și valabilă până la data de [REDACTAT] CNP-ul acestora fiind consemnate în caietul grefierului de ședință.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință care învederează instanței că procedura de citare este legal îndeplinită și că recurentul-pârât nu a făcut până la acest termen de judecată dovada achitării taxei judiciare de timbru în cuantum de 200 lei, mențiune cu care legal a fost citat pentru acest termen de judecată, după care:

Reprezentanta recurentului-pârât depune la dosar dovada achitării taxei judiciare de timbru în cuantum de 300 de lei cu mențiunea că s-a plătit mai mult și solicită instanței restituirea diferenței în raport de suma datorată.

Curtea acordă cuvântul în pe excepția nulității recursului invocată de către intimații-reclamanți.

Intimata-reclamantă [REDACTAT] personal, învederează instanței faptul că se insistă în excepția nulității recursului și solicită admiterea acestei excepții întrucât toate criticile cuprinse în cererea de recurs nu reprezintă critici aduse hotărârii pronunțate de instanța de fond, ci reprezintă critici cu privire la o hotărâre definitivă, acea pronunțată de Curtea de Apel București în primul ciclu procesual.

În esență, prin cererea de chemare în judecată s-a solicitat anularea spațiului verde al terenului pe care îl dețin în proprietate și reîncadrarea.

În primul ciclu procesual hotărârea s-a pronunțat în mod definitiv în sensul anulării.

Mai mult decât atât, se susține că s-a obținut acum 5 ani de zile pe calea unei excepții de nelegalitate anularea Planului Urbanistic General. Sunt două hotărâri definitive care au lămurit acest aspect.

Consideră că în fața instanței de recurs nu se mai poate veni cu aceleași critici, de altfel, instanța de fond a respectat obligațiile disp. art.501 care prevăd faptul că: „în caz de casare hotărârile instanței de recurs sunt obligatorii pentru instanța care judecă fondul”.

Intimatul-reclamant [REDACTED] personal, solicită instanței să se țină cont de faptul că de 10 ani de zile se judecă și vrea să se bucure de proprietate.

Reprezentanta recurentului-pârât solicită instanței respingerea excepției nulității recursului și să se observe că recursul se încadrează perfect în disp. art.488 alin.1 pct.8 din Codul de procedură civilă, sentința pronunțată de instanța de fond fiind criticată pentru aplicarea greșită sau neaplicarea normelor de drept substanțial în ceea ce privește disp. legale care țin inclusiv de Legea nr.350/2001 și de asemenea, dispozițiile instanței de casare fiind obligatorii pentru instanța de fond. Dar dacă nu ar fi fost necesare probatorii și discuții din nou în ceea ce privește cel de-al doilea capăt de cerere, instanța de recurs ar fi casat și ar fi judecat ea însăși această cauză.

Curtea, deliberând, constată că motivele invocate prin cererea de recurs pot fi încadrate în cazul de casare prev. de art.488 alin.1 pct.8 Cod procedură civilă motiv pentru care respinge excepția nulității recursului.

Nemaifiind cereri prealabile de formulat, excepții de invocat sau probe de administrat, Curtea constată cercetarea judecătorească închisă și acordă cuvântul părților pe fondul cererii de recurs.

Reprezentanta recurentului-pârât solicită instanței a avea în vedere faptul că această rejudecare a vizat doar capătului II de cerere și în nici un caz primul capăt de cerere nu ducea la admiterea automată al celui de-al doilea capăt de cerere.

În al doilea rând, se solicita a se observa, de asemenea, că este vorba de un plan urbanistic general însă Planul urbanistic general se referă la un întreg teritoriu a unei unități administrativ teritoriale. În cazul acestui PUG, se mai regăesc și PUZ și PUD și se ajunge până la urmă la Plan urbanistic de detaliu, dar pentru a se ajunge aici în mod obligatoriu trebuia efectuat acel PUZ și în primul rând pentru a fi modificat acest PUG era necesar, obligatoriu, de obținerea în prealabila unui certificat de urbanism în condițiile Legii nr.350/2001 și cu referire și la art.47 alin.5 din Legea nr.350/2001.

Se mai solicită a se observa că instanța de casare a dispus într-adevăr anumite dispoziții obligatorii pentru instanța de fond, instanța de fond stabilind două obiective al expertizei. Niciunul dintre cele două obiective ale expertizei nu a fost adus la îndeplinire așa cum s-a dispus de către instanța de casare. Pe unul experta a spus că nu îl va expertiza pentru că se află în imposibilitatea de a-l face deși era necesar ca acesta să fie adus la îndeplinire și al doilea se referă la cu totul alt obiectiv decât cel stabilit de instanța de fond.

Acest raport de expertiză, în contextul cauzei, nu poate fi avut în vedere astfel că instanța de recurs va aprecia temeinicia din punctul recurentului de vedere, se solicită a se aprecia temeinicia soluției pronunțate și pe temeinicie nu numai pe legalitate, în ceea ce privește admiterea acestui capăt de cerere care a fost dus la îndeplinire practic și modificat într-o oarecare măsură prin probatoriile care au fost altele decât cele solicitate de instanța de judecată. Cu cheltuieli de judecată pe separată cu excepția taxei judiciare de timbru.

Intimata-reclamantă solicită instanței respingerea recursului așa cum a fost formulat precizând că instanța de fond a fost obligată în temeiul disp. art.501 să determine care este încadrarea urbanistică corectă a terenului la indicațiile instanței de casare, astfel încât a administrat următoarele mijloace de probă: o expertiză; înscrisuri de la Primăria de sector și de la Primăria generală, documentația de PUZ depusă de către reclamant în anul 2008 și a constatat faptul că toate aceste înscrisuri arată o singură încadrare urbanistică aceasta de locuințe mici individuale LIC.

Se mai susține că s-au adus critici cu privire la raportul de expertiză și consideră că pârâta este decăzută în acest moment în a invoca critici la raportul de expertiză atâta timp cât nu a formulat obiecțiuni nici în fața instanței de recurs acum nu arată o altă încadrare urbanistică, există zona mixtă, zona cimitire, zona gospodărie, critică o hotărâre prin care s-a stabilit o încadrare, nu indică nicio altă încadrare și vorbește de disp. Legii nr.350/2001, or, este vorba de nelegalitatea

unui act emis în anul 2000, neavând cum să se aplice disp. Legii nr. 350/2001 unui act juridic emis în anul 2000.

Însă, consideră că toate înscrisurile de la dosar arată o singură încadrare urbanistică și solicită a se respinge recursul și să se constate că toate demersurile făcute și de primărie și de Consiliul general sunt de tergiversare a cauzei și în aceste circumstanțe, în fața instanței că nu s-a adus nicio critică concretă indiferent de reîncadrarea forțată sau nu în disp. art.488 și solicită obligarea pârâtei de a pune în executare într-un termen foarte scurs hotărârea. Fără cheltuieli de judecată. Se depun concluzii scrise.

Intimatul-reclamant [REDACTAT] personal, precizează că, Curtea de Apel București a hotărât să dea Tribunalului ocazia să verifice ce se întâmplă cu acest teren și solicită respingerea recursului așa cum a fost formulat.

Curtea, în temeiul art.394 alin.1 Cod de procedură civilă, declară dezbaterile închise și reține cauza spre soluționare pe fondul recursului.

CURTEA,

Prin sentința civilă nr.1258 din data de 25.02.2019, pronunțată de Tribunalul București- Secția a II-a Contencios administrativ și fiscal în dosarul nr.17442/3/2016*, a fost admisă cererea reclamanților [REDACTAT] și [REDACTAT] și obligată pârâta CONSILIUL GENERAL AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI să modifice parțial PUG în sensul includerii terenului reclamanților situat în București, Drumul Cooperativei nr.155-159, sector 5, în zona L1c-locuințe individuale și colective mici cu regim maxim P+2 niveluri.

Pentru a pronunța această soluție Tribunalul a reținut, în esență, că imobilul aflat în București, Drumul Cooperativei nr. 155-159, sector 5 urmează să fie inclus în zona L1c-locuințe individuale și colective mici cu regim maxim P+2 niveluri, având în vedere că expertiza efectuată în cauză a fost confirmată de toate înscrisurile depuse la dosar, acestea din urmă stabilind zona corespunzătoare de încadrarea a terenului.

A concluzionat Tribunalul că relevantă pentru dreptul de proprietate al reclamanților este stabilirea unității teritoriale urbanistice în care să fie încadrat urbanistic terenul în planul urbanistic general în contextul actual, întrucât doar așa poate fi protejat dreptul în deplinătatea sa.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs, la data de 6.06.2019, pârâta CONSILIUL GENERAL AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI admiterea recursului, casarea sentinței și respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

În susținere, recurenta a invocat cazurile de casare prevăzute de art.488 alin.1 pct.6 și 8 din Codul de procedură civilă, învederând faptul că hotărârea nu cuprinde motivele pe care se întemeiază și a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material.

Susține că încadrarea urbanistică a unui imobil-teren într-o anumită categorie urbanistică, precum și stabilirea indicatorilor urbanistici, se poate face, potrivit Legii nr.350/2001, doar printr-un plan urbanistic zonal, elaborat, avizat și aprobat în condițiile legii. Modificarea reglementărilor urbanistice aprobate și stabilirea unui nou regim urbanistic al terenului, se poate face doar printr-un plan urbanistic zonal, conform dispozițiilor art.47 alin.5 din Legea nr.350/2001, plan urbanistic zonal care să fie elaborat și aprobat în condițiile legii.

În situația elaborării documentației PUZ din inițiativa autorității publice locale, această atribuție aparține, în cazul Municipiului București doar Primarului General al Municipiului București (care nu este parte în dosar și față de care hotărârea judecătorească nu este opozabilă), astfel că C.G.M.B. nu poate să ia, în mod legal, măsurile necesare în vederea unei noi încadrări urbanistice a terenului situat în București, Drumul Cooperativei, 155-159, sector 5, fără a avea la bază o documentație PUZ elaborată de Primarul General sau de către reclamantă și avizată în condițiile normelor legale în vigoare de organisme centrale și locale interesate.

Toate autoritățile acționează în limitele competențelor stabilite prin lege, neputându-se substitui altor autorități, în prezenta speță, în cazul Planurilor Urbanistice Zonale, Consiliul General al Municipiului București are doar atribuții de aprobare nu și atribuții de elaborare și avizare.

C.G.M.B. nu poate să includă terenul reclamanților într-o anumită categorie urbanistică, acesta din urmă autoritate publică având doar atribuții de aprobare a unor documentații de urbanism, nu și atribuții de inițiere, elaborare și avizare a unor astfel de documentații.

Instanța de judecată nu poate să dispună în mod direct obligarea C.G.M.B. să includă terenul reclamanților în zona L 1 locuințe individuale și colective mici cu regim maxim P+2 niveluri deoarece ar răpi dreptul autorităților administrative competente, executive și deliberative de a analiza o sesizare valabilă pentru îndeplinirea atribuțiilor ce le revin fiecareia conform Legii nr.215/2001 privind administrația publică locală și Legii nr.350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul.

Prin întâmpinarea formulată la data de 21.06.2019, reclamanții au solicitat respingerea recursului ca fiind nul (solicitare asupra căreia Curtea s-a pronunțat cu prilejul susținerii dezbaterilor), iar în subsidiar ca nefondat.

Consideră că toate așa-zisele „motive de recurs” reprezintă critici aduse împotriva unei hotărâri definitive. Nicio critica nu vizează hotărârea recurată, conținutul acesteia sau modalitatea în care a fost pronunțată, astfel încât măcar să permită instanței de recurs să reîncadreze nemulțumirile recurente în unul dintre motivele de nelegalitate expres prevăzute de art.488 NCPC.

În primul ciclu procesual Curtea de Apel București-Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal a hotărât în mod definitiv anularea parțială a PUG aprobat prin HCGMB nr.269/21.12.2000, în ceea ce privește încadrarea în subzona V6-păduri de agrement, a terenului proprietatea reclamanților situat în București, Drumul Cooperativei nr.155-159, sector 5, precum și casarea în parte a sentinței recurate și trimiterea cauzei Tribunalului București strict în ceea ce privește rejudecarea celui de-al doilea capăt de cerere în sensul stabilirii de către instanța de rejudecare a corectei încadrări urbanistice a terenului și obligarea în consecință a recurente-pârâte la modificarea actului administrativ în acest sens.

În al doilea ciclu procesual, instanța de judecată a cercetat strict capătul de cerere aflat în rejudecare, respectiv stabilirea corectei reîncadrări urbanistice a terenului, respectând astfel obligația prevăzută de art.501 NCPC-“în caz de casare, hotărârile instanței de recurs asupra problemelor de drept dezlegate sunt obligatorii pentru instanța care judeca fondul”

Recurenta Consiliul General al Municipiului București a contestat în cuprinsul motivelor de recurs doar decizia definitivă a Curții de Apel București în ceea ce privește obligația impusă prin această decizie Tribunalului București în sensul de a se pronunța cu privire la corecta încadrare urbanistică a terenului.

Recurenta nu a adus critici nici măcar cu privire la modalitatea în care au fost administrate probele de către instanța de fond în rejudecarea cauzei sau la o presupusă încadrare urbanistică eronată stabilită de instanța de fond în rejudecarea cauzei, aspecte care să vizeze măcar cercetarea judecătorească, nu neapărat hotărârea judecătorească recurată.

Astfel, singurele critici aduse de recurenta-pârâtă vizează faptul că instanța de judecată nu ar fi în măsură să dispună conținutul actului administrativ la care a fost obligată și că recurenta-pârâtă nu ar avea competența să emită o astfel de hotărâre, or, aceste chestiuni au fost tranșate prin hotărârea definitivă sus-mentionată.

Recurenta este explicită în sensul că înțelege să formuleze critici împotriva hotărârii definitive, menționând următoarele: “prin obligarea Consiliului General al Municipiului București să includă terenul în zona L1c sau în orice alta zonă ar însemna că instanța de judecată să se

substituie autoritatilor publice, prin incalcarea grava a prevederilor legale in materie si totodata prin depășirea in mod flagrant a atribuțiilor puterii judecătorești si a separațiilor puterilor in stat".

Or, toate aceste argumente au fost deja expuse in fata Curții de Apel București in primul ciclu procesual iar instanța de judecata in mod definitiv a inlaturat aceste aparari, dând prioritate principiului contenciosului de plina jurisdicție si recunoașterii dreptului pretins constatând că, limitându-se la a obliga paratul sa ia masurile necesare încadrării urbanistice corecte a terenului... instanța de fond a lipsit litigiul de finalitatea lui fireasca. Practic, recunoașterea dreptului pretins a fost lasata din nou la latitudinea administrației după un parcurs procesual si administrativ care durează de aproximativ 17 ani de zile.

Ignorarea autoritatii de lucru judecat de către recurenta-parata se impune a fi sanctionata prin anularea recursului formulat, intrucat o noua judecata de către instanța de recurs cu privire la aspecte deja tranșate printr-o hotarare definitiva ar presupune incalcarea autoritatii de lucru judecat de către instanța de recurs.

Criticile de recurs invocate în primul ciclu procesual au fost preluate de instanța de recurs, fiind decis in mod definitiv ca instanța de rejudecare sa respecte contenciosul de plina jurisdicție ce presupune ca in cazurile in care autoritatea publica a emis un act administrativ considerat vătămător pentru reclamant (in speța pendinte recurenta parata a emis PUG-UL definitiv), instanța este obligata sa verifice in totalitate legalitatea acelui act dedus judecații si, in funcție de constatările sale, nu doar sa il anuleze total sau parțial, ci si sa il modifice intr-un sens sau altul, respectiv sa se pronunțe cu privire la conținutul noului act, dând astfel posibilitatea reclamantului sa obțină însăși recunoașterea dreptului pretins (in speța pendinte, prin obligarea recurteii parate in calitate de emitenta a actului anulat sa il emită sub o noua forma impusa, subsecvent anularii).

Pe de altă parte, susține că recursul este nefondat și pentru faptul că hotărârea este legala, fiind pronunțata cu respectarea dispozițiilor art.501 C.proc. civ., instanța de fond limitandu-se in mod judicios la a dispune administrarea de probe in vederea determinării corecteii încadrari urbanistice a terenului.

In acest sens, toate mijloacele de proba administrate in cauza au stabilit că încadrarea urbanistica „Llc-locuințe individuale si colective mici cu maxim P+2 niveluri” este corectă, iar recurenta-parata nu a contestat vreuna dintre probele care au susținut aceasta reîncadrare, pentru dreptul de proprietate al reclamanților fiind importantă stabilirea unității teritoriale relevanta în care sa fie încadrat urbanistic terenul *in PUG în contextul actual*.

Asupra recursului formulat, constatând că este competentă să procedeze la soluționare în condițiile art.483 alin.4 NCPC rap. la art.10 alin.2 din Legea nr.554/2004, Curtea, analizând sentința civilă recurată, reține următoarele:

Art.488 alin.1 NCPC (Legea nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată) prevede: „(1) *Casarea unor hotărâri se poate cere numai pentru următoarele motive de nelegalitate: 6.când hotărârea nu cuprinde motivele pe care se întemeiază sau când cuprinde motive contradictorii ori numai motive străine de natura cauzei (...)* 8. *când hotărârea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material.*”; totodată, potrivit art. 483 NCPC „(3) *Recursul urmărește să supună Înaltei Curți de Casație și Justiție examinarea, în condițiile legii, a conformității hotărârii atacate cu regulile de drept aplicabile.* (4) *În cazurile anume prevăzute de lege, recursul se soluționează de către instanța ierarhic superioară celei care a pronunțat hotărârea atacată. Dispozițiile alin. (3) se aplică în mod corespunzător.*” [s.n.].

Din interpretarea dispozițiilor citate în precedent, Curtea reține că recursul reprezintă acea cale extraordinară de atac prin care hotărârea atacată este supusă controlului judiciar prin prisma conformității sale cu regulile de drept aplicabile, ceea ce implică recunoașterea posibilității părții interesate de a o critica doar pentru motive de nelegalitate.

Pe fondul recursului Curtea constată că **art.488 alin.1 pct.6 NCPC** implică o nelegalitate a hotărârii recurate fie prin prisma faptului că aceasta nu cuprinde motivele pe care se întemeiază (după cum susține recurenta), fie că acele motive sunt contradictorii sau străine de natura cauzei.

Motivul de casare / nelegalitate de la **art.488 alin.1 pct.8 NCPC** intervine în caz de încălcare prin hotărâre sau aplicare greșită a normelor de drept material. Va fi incident acest motiv atunci când instanța de fond, deși a recurs la textele de lege substanțială aplicabile speței, fie le-a încălcat, în litera sau spiritul lor, adăugând sau omițând unele condiții pe care textele nu le prevăd, fie le-a aplicat greșit. Din analiza textului normativ reiese că legiuitorul a avut în vedere *normele de drept material*, domeniul de aplicare al acestui motiv de recurs neputând fi însă delimitat prin reținerea unui sens strict formal al noțiunii în discuție, adică acele reglementări care nu sunt de ordin procesual. În realitate, trebuie observat că dihotomia operată în conținutul art.488 alin.1 NCPC sub aspectul motivelor de casare/ nelegalitate privește, pe de o parte, norma de procedură civilă (motivele de casare/ nelegalitate de la art.488 alin.1 pct.1-7 NCPC), iar pe de altă parte, norma de drept material (motivul de casare de la art.488 alin. 1 pct. 8 NCPC), acesteia din urmă circumscriindu-i-se ipotezele în care nelegalitatea imputată hotărârii recurate privește fondul raportului juridic litigios, iar nu neregularități procedurale în legătură cu pronunțarea acesteia, care sunt specifice primelor 7 motive de casare/nelegalitate.

Nu este întemeiat motivul de casare/nelegalitate prev. de art.488 alin.1 pct.6 NCPC.

Lecturând atent sentința civilă atacată, Curtea constată examinarea argumentelor relevante ale părților și expunerea raționamentului logico-juridic care a fundamentat soluția adoptată; în plus, considerentele dezvoltate de tribunal sunt în legătură cu obiectul cererii de chemare în judecată și soluția pronunțată. În consecință, Curtea constată că respectivele considerente sunt detaliate în mod corespunzător obligației legale de motivare a hotărârii pronunțate și nu rezultă a cuprinde motive contradictorii sau numai motive străine de natura cauzei, astfel încât un astfel de motiv de casare/nelegalitate nu este incident.

Instanța de judecată nu este obligată legal să răspundă oricărui argument de fapt și de drept invocat de parte, ci să analizeze chestiunea litigioasă, sens în care poate să analizeze global argumentele respective, printr-un raționament juridic de sinteză, ori să analizeze un singur aspect considerat esențial- ceea ce face de prisos analiza restului argumentelor menționate în cererea părții în sprijinul aceluiași motiv, astfel că omisiunea de a cerceta un anumit argument sau o afirmație a unei părți nu deschide calea recursului, pentru nemotivare.

Simplul fapt că acele considerente expuse de prima instanță nu concordă modului în care apreciază partea recurentă că trebuia motivată hotărârea judecătorească în acest proces nu determină incidența motivului de casare în discuție, după cum acesta nu trebuie confundat nici cu motivul de nelegalitate prevăzut de art.488 alin.1 pct.8 NCPC, prin intermediul căruia se poate critica aplicarea de către prima instanță a dreptului material.

Pe cale de consecință, pretinsa deficiență în motivare imputată de partea recurentă sentinței recurate prin prisma art.488 alin.1 pct.6 NCPC nu poate fi reținută ca fiind fondată, Tribunalul arătând de ce a dispus admiterea acțiunii.

Nu este întemeiat nici motivul de recurs prevăzut de art.488 alin.1 pct.8 NCPC.

În esență, recurenta-pârâtă a criticat hotărârea instanței de fond ca fiind dată cu încălcarea Legii nr.215/2001 privind administrația publică locală și Legea nr.350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismului, susținând că prin obligarea sa la includerea terenului într-o categorie urbanistică instanța de judecată s-a substituit autorității publice prin depășirea atribuțiilor puterii judecătorești și a separației puterilor în stat.

Curtea constată faptul că aceste critici au fost tranșate definitiv și evaluate de către instanța de control judiciar în primul ciclu procesual, în considerentele deciziei de casare cu rejudecare arătându-se că "Legea contenciosului administrativ reglementează un contencios de plin jurisdicție, în care competența instanței nu se limitează la anularea unui act nelegal, ci include

posibilitatea ca prin hotărârea judecătorească sa se dispună masuri pentru recunoașterea de drepturi subiective, restituiri, reintegrări, despăgubiri și chiar reformarea unei decizii administrative.

Instanța poate decide să oblige autoritatea pârâtă la emiterea actului solicitat de reclamant cu un anumit conținut atunci când apreciază ca sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege sau ca legea îi conferă reclamantului un anumit drept.

O atare măsură nu constituie o ingerință în activitatea administrației, ci o cale de reparare a vătămării produse reclamantului.

Limitându-se la a obliga pârâtul să ia măsurile necesare încadrării urbanistice corecte a terenului... instanța de fond a lipsit litigiul de finalitatea lui firească.

Practic, recunoașterea dreptului pretins a fost lăsată din nou la latitudinea administrației după un parcurs procesual și administrativ care durează de aproximativ 17 ani de zile.”

Ca atare, Curtea constată că instanța de fond nu a făcut altceva decât să respecte limitele deciziei de casare, statuând strict asupra celor dispuse de instanța de control judiciar, iar criticile recurente nu se referă la dispozițiile statuate prin hotărârea recurată, ci aduc în discuție aspecte tranșate definitiv, cu autoritate de lucru judecat, asupra cărora Curtea nu mai poate interveni.

De altfel, a reținut Curtea (cu autoritate de lucru judecat) în motivarea deciziei de casare, că pârâta nu a invocat vreun argument pertinent de natură a justifica includerea imobilului în zona V6-păduri de agrement și nici nu a oferit reclamanților o justă despăgubire, proporțională cu pierderea suferită, având în vedere și faptul că prin încadrarea terenului în categoria menționată aceștia sunt lipsiți de posibilitatea de a-și exercita pe deplin dreptul de proprietate (care implică și posibilitatea de a construi pe teren).

Astfel, observând că recurenta-pârâtă nu aduce critici ce ar putea forma obiect de analiză cu privire la aplicarea greșită a nomelor de drept material-art.488 alin.1 pct.8 C. proc. civ., reluând aspecte asupra cărora pricina a primit o dezlegare definitivă, urmează a respinge ca nefondat recursul, constatând că motivele de casare invocate sunt neîntemeiate și că sentința recurată este legală.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge ca nefondat recursul formulat de **recurentul pârât CONSILIUL GENERAL AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI**, cu sediul în București, B-dul Regina Elisabeta nr. 47, sector 5, împotriva sentinței civile nr. 1258 din data de 25.02.2019 pronunțate de Tribunalul București – Secția a II-a Contencios administrativ și fiscal în dosarul nr. 17442/3/2016*, în contradictoriu cu **intimații – reclamanți** [redacted], ambii cu domiciliul în [redacted]

Definitivă.

Pronunțată astăzi, 17.10.2019, soluția urmând a fi pusă la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței, conform art. 402 Cod procedură civilă.

PREȘEDINTE
Dumitrache Veronica

JUDECĂTOR
Dolache Damian

JUDECĂTOR
Vladu-Crevon Mădălina Elena

GREFIER
BADEA CRISTINA

Tribunalul București-Secția a II a CAF
Jud. fond. Teodor Călin Sirbu
Red. Jud. DD
13 ex./2019

7

